

Pri zdravniku.

Spisala „Z.“

a vratih stoji: »Čakalnica« z velikimi debelimi črkami, spodaj pa visi črna tabla sè zlatimi črkami: »Dr. Meden, ordinuje vsak dan od $\frac{1}{2}$ 10. do 12. ure dopoldne in od 3. do 4. popoldne.«

Čakalnica — koliko ljudij je že pritiskalo na rumeno kljuko tvojih vrat!...

Tako neprijetno ječé ta vrata in v sobi vlada težak vzduh. Dosti ljudi je notri! Tu sedita dva, tam trije, ondi pet a tamkaj v kotu sam bled, sključen starec sè sivimi, razmršenimi lasmi v starej oguljeni obleki...

Dosti jih je — in vsi sede nemo, bolestnih, resnih obrazov in mrklega pogleda...

Na steni vise slike, velike, zakajene slike v oškrbljenih, zaprašenih okvirjih, tla so shojena, zamazana, — izginil jim je že zdavno lesk gladkega parketa.

Čemu truditi se... saj mnogokrat stopa tu težka kmetska noga v podkovanih, blatnih čevljih... Čemu?... pri zdravniku ni treba luksusa...

Par muh brenči pri oknu, z ulice se čuje šum in ropot vozov. Mirno in potrpežljivo sede in slone te temne postave na svojih mestih...

Nekdo je vzdihnil... Ta vzdih... ta atmosfera...

V sosednej sobi se čujejo koraki, vrata zaškripljejo, mlad, bled človek se prikaže med njimi. Nemo nakloni glavo v pozdrav, nemo izide...

Starikava ženica vstopi za njim v drugo sobo.

To je velika prostorna soba. Ob stenah stoji par omar sè steklenimi vrati, skozi katera se vidijo razni instrumenti in napisi debelih mediciničnih knjig; ob stenah stoji na okolo nekaj stolov, na tleh je raztegnjena stara, izlizana preproga, pri oknih, katere na pol zastirajo priprosta zagrinjala, vise male kletke z drobnimi rumenimi kanarčki. Sredi stoji pogrnjena miza, na onem koncu pisalna miza, zraven začrneli pisalni pult, malo dalje pa umivalnik. Nekaj solnčnih žarkov se svetlika v steklenicah na malej polici, poredno se poigravajo v letnih vodenih valčkih v skledi z vodo, kjer si je ravnokar zdravnik umil roke.

Zdravnik stoji zdaj pri onej ženici in ji preiskuje ušesa, — gluha je.

»Bo že,« mrmra sam s seboj mej tem ko ji z nekim malim instrumentom izpira uho. Žena zastoka malo, boli jo, pa zdravnika to ne moti.

Velike postave je ta zdravnik, gosta, dolga, osivela brada daje njegovemu obrazu nekaj patrijarhalnega, telo mu tiči v rujavej halji, ki je čez pas prevezana s tenkim konopcem...

Ženica je odšla, mlad dijak pride na vrsto, obraz mu je upadel in oči medlo gledajo krog sebe. Kašelji se ga poloti, dve veliki ostro obrobljeni rudeči lisi se mu pokažeta na bledih licih...

»Nič boljše?« vpraša zdravnik, ko je zapisal ime dijaka v veliko knjigo. Bolesten nasmeh se pojavi na bolnikovih ustnih.

Zdravnik ga preišče, zapiše recept in dijak je opravil... še iz prednje sobe se čuje njegov suhi kašelj... Bo-li še dolgo kašljat... Bog zna. Poletje je in v jeseni odletava listje... da, prav v jeseni...

Mlada kmetska žena stoji pred zdravnikom. Bila je že večkrat tu. Sede na stol, odveže si ruto in zdravnik ji z malim čopičem drgne oči.

»Glejte mirno!« glasi se njegov ukaz; žena stisne ustni in gleda mirno tja v vrata...

Gotova sta...

Gospod, dajte mi seboj ta zdravila; od daleč sem, težko hodim vsaki dan v mesto, otroci so sami doma in delo zastaja.«

»Ne morem, ne smem, kak mesec bode te morali še hoditi.«

»Jeden mesec!? — Koliko sem dolžna, gospod?«

»Krono.«

Zvlekla je krono iz žepa in glas ji je bil nekam hripav, ko je rekla svoj navadni:

»Hvala, gospod!...«

Prišel je še ta in oni... Koliko bede, koliko trpljenja razgrinja se človeku v malih trenotkih...

Zopet so se odprla vrata; vstopili sta dve ženski. Mlajša je imela črno svileno ruto nad očmi, ona druga ji je snela široki, že malo staromodni slamnik raz glave...

»Oči?« vprašal je zdravnik in obe sta pritrdili.

Spustil je zavese pri oknih popolnoma doli, da je vladal v sobi polumrak, prižgal svetilko in ponudil onej mladej črno oblečenej gospici stol.

Sedla je s hrbtom proti svetilki, katere svitloba je obkrožala nje blede, fini obraz liki svetniškemu siju na podobah.

Ostro je motril zdravnik oko.

»Upanja ni dosti... celo nič... Hm, der Sehnerv ist gelähmt...
Tu se ne da več pomagati.«

Kako trdo so donele te besede po sobi, kjer je neprijetno dišalo po medicinah.

»Poskušam vendar nekaj, seveda le poskušam, da bi kaj pomagalo dvomim.«

Bledo lice njemu nasproti se je malce porudečilo pri teh besedah, a one oči, one lepe krasne, temne oči, katerim ni bilo več pomoči, zrle so tako suho, tako žareče vanj...

Zapisal je njeno ime v knjigo.

»Starost?« vprašal je dalje.

»Osemnajst let, gospod doktor!«

Bože moj, osemnajst let!...

Vzela je slamnik, naklonila se in vrata so se zaprla za njima.

Zastokala je... Slepa, slepa in sama na svetu, tako sama...
Kje naj dobi kruha, kje naj dobi posla... slepa reva?

Slepa... zastokala je zopet, ... nekaj gospodov je zrlo za njo na ulici, ko je trudno stopala ob roki svoje voditeljice...

Zunaj je sijalo solnce tako milo, tako toplo, v čakalnici dr. a Medena pa je še posedalo nekaj nemih postav bolestnih lic in žalostnega, mrklega pogleda... Muhe so brenčale, iz sosedne sobe pa se je zdaj in zdaj čul zdravnikov glas:

»Temu se lahko pomaga,« ali pa tudi: »Tu bo vse zaman...«

Nove pesni.

I.

Oh, da sem tvoj bratec, predraga —	Še več sem kot bratec jaz tebi —
To bi te objemal gorkó;	Še več si kot sestra mi ti;
Oh, da si mi sestra predraga —	A, da te ne smem poljubiti
To bi te poljubljal strastnó.	To čudno pač meni se zdi.

II.

Vse slabosti si mi že naštela —	No, slabosti vse si mi naštela —
Vse, kar drobna glavica jih vé;	Jedno, jedno le spustila si;
Da sem pustež, praviš, dolgočasnež —	Daj še tisto, oh povej še tisto,
In da mrtvo moje je srcé.	Ki jo draga pozabila si!

Kaj? Ne veš je? Ej, še bolj kot druge,
Bolj kot druge glavica to vé;
Da sem tihotapec, čuj dekletce;
Vtihatopil sem se ti v srcé.

Potočan.

